

edra svarta äro desamma, som för en månad sedan. Hör honom, och fatta derefter ert beslut.

Herr Barbier började dock känna någon oro och lät kalla fogden. — Hvad är det åt mina svarta? — frågade han. — Loango har berättat mig en sällsam historia, och jag vill se klart.

Fogden vred och svängde sig och ville icke riktigt ut med sanningen, emedan han fruktade herr Barbiers förebräelser. Slutligen bekände han dock, att de svarta voro alldeles förändrade, att de icke mer voro så lydiga, så villiga, så arbetsamma, som förut och att en elak motsägelseanda inrotat sig hos dem. — De bära hufvudet så högt, — sade han, — som de voro landets herrar.

Herr Barbier blef mycket allvarsam vid denna berättelse. Han skakade högst missbelåtet på hufvudet. Fogden försvann på en vink af sin husbonde, och herr Barbier såg tankfullt på den svarten. — Hör, Loango, — sade han efter en lång paus, — jag tror, att jag kan lita på dig. Säg mig öppet, hvad du känner om sammansvärjningen bland slafvarne, nämna deras anförare och säg mig, huru jag skall kunna gripa dem. Uppgif för mig de missnöjda på min plantage, och jag vill belöna dig kungligt. Jag vill till och med följa ditt råd, om du ingenting döljer för mig.

En mörk skugga fördystrade Loangos drag. — Jag kan icke förråda mina bröder, herre! — sade han sakta och sorgset. — Jag vill dö för er, men förrädare mot mitt folk kan jag icke bli.

Herr Barbier sprang upp, ryckte en laddad bössa från väggen och sigtade på Loango, hvilken full af förundran åsåg sin eljest så milda och lugna herres sällsamma beteende.

— Dö eller bekänn! — ropade herr Barbier med vild stämma, och spände geväret.

Loango kastade en förebrående blick på sin herre. Der-